

Bestsellerová autorská dvojica

RACHEL COHN
DAVID LEVITHAN

Preložila
DENISA JAHIČOVÁ

DASH

A

LILY

KNIHA ODVAHY

NETFLIX

A NETFLIX
ORIGINAL SERIES

COO
BOO

Dash a Lily

Kniha odvahy

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Rachel Cohnová, David Levithan
Dash a Lily – Kniha odvahy – e-kniha
Copyright © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

DASH
A
LILY
KNIHA ODVAHY

RACHEL COHN
DAVID LEVITHAN

DASH

A
LILY

KNIHA ODVAHY

Z angličtiny preložila
DENISA JAHIČOVÁ

COO
BOO

Rachel Cohn and David Levithan: Dash & Lily's Book of Dares

Copyright © 2010 by Rachel Cohn and David Levithan

Cover © Netflix, 2022. Used with permission

Translation © Denisa Jahičová, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3082-2 (1. zverejnenie, 2022)

ISBN e-knihy 978-80-566-3121-8 (1. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3122-5 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3120-1 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

Venované mame skutočného Dasha

Prvá kapitola

–Dash–

21. decembra

Predstavte si toto:

Ste vo svojom obľúbenom kníhkupectve a prezeráte si výťažky na policiach. Dostanete sa do sekcie, kde sa nachádzajú knihy vášho obľúbeného autora, a tam, nenápadne zastrčený medzi známymi chrbtami kníh, čupí červený zápisník.

Čo urobíte?

Voľba je podľa mňa jasná:

Vyberiete ho a otvoríte.

A potom urobíte všetko, čo od vás bude žiadať.

V New Yorku boli Vianoce, najprotivnejší čas v roku. Hlučné davy, nekonečné návštevy nešťastných príbuzných, predstieraný jasot, chabé pokusy o radosť – moja prirodzená averzia k ľudskému kontaktu sa v súvislosti s týmto obdobím

len posilňovala. Kamkoľvek som išiel, chytala ma panika, že idem proti prúdu. Nebol som ochotný poskytnúť „spásu“ nijakej „armáde“. Nikdy ma nezaujímalo, či budú Vianoce biele. Bol som dekabrista, bolševik, kariérny zločinec, filatelista v pasci nevysvetliteľného trápenia – bol som ochotný byť všetkým, čím všetci ostatní neboli. Čo najnenápadnejšie som sa prepletal medzi zástupmi ľudí, ktorí s takmer pavlovským reflexom túžili míňať peniaze, skupinkami študentov na zimných prázdninách, cudzincami, ktorí preleteli cez pol sveta v túžbe vidieť, ako sa rozsvieti stromček, neuvedomujúc si, aký strašne pohanský je tento rituál.

Jedinou svetlou stránkou tohto temného obdobia bolo, že sa nechodilo do školy (pravdepodobne preto, aby každý mohol nakupovať do zhlúpnutia a zistiť, že rodina, podobne ako arzén, pôsobí najlepšie v malých dávkach). Tento rok sa mi podarilo stať sa na Vianoce dobrovoľnou sirotou, lebo som povedal mame, že ich strávim s otcom, a otcovi, že ich strávim s mamou, takže každý z nich si po rozvode rezervoval nestornovateľný zájazd so svojou porozvodovou láskou. Moji rodičia spolu neprehovorili osem rokov, čo mi dávalo veľkú slobodu pri manévrovaní medzi nimi, následkom čoho som mal veľa času pre seba.

Kým boli preč, presúval som sa z jedného bytu do druhého, ale väčšinou som trávil čas v Strande, v bašte vzrušujúcej učnosti, predstavujúcej skôr zrážku stoviek rôznych kníhkupectiev, ktorých literárne trosky sa rozleteli na takmer tridsať kilometrov políc. Všetci predavači sa tam roztržito ponevierajú v úzkych džínsoch a dlhých košeliach z bazáru

ako starší súrodenci, ktorí sa nikdy nebudú obťažovať s vami rozprávať alebo sa o vás starať, či dokonca uznávať vašu existenciu, keď sú nablízku ich priatelia... ktorí tam sú vždy. Sem-tam vás niektoré kníhkupectvo chce presvedčiť, že ide o komunitné centrum, ktoré usporadúva lekcie pečenia koláčikov, aby vám mohli predať nejakého Prousta. Ale Strand vás nechá úplne na pokoji, lapeného medzi súperiacimi silami usporiadanosti a výstrednosti, pričom výstrednosť zakaždým zvíťazí. Inými slovami, bol to cintorín podľa môjho gusta.

Keď som chodil do Strandu, zvyčajne som tam nehľadal nič konkrétne. Niekedy som sa rozhodol, že popoludnie venujem konkrétnemu písmenu, a prešiel som každé oddelenie, aby som preskúmal knihy od autorov, ktorých priezviská sa naň začínajú. Inokedy som sa zamerlal na jedno oddelenie alebo som si prezeral nedávno vyložené novinky pohodené v košoch, ktoré o abecednom poriadku nemali ani poňatia. Alebo som sa len tak pozeral na knihy so zelenou obálkou, pretože som už dávno nečítal takú knihu.

Mohol som byť vonku s kamošmi, ale väčšina z nich trávila čas so svojimi rodinami alebo s hracími konzolami. Radšej som sa flákal s mŕtvymi, umierajúcimi alebo so zúfalými knihami – nazývame ich *použité*. Takýmto slovom by sme nikdy nenazvali človeka, teda ak by sme to nemysleli ako urážku. („Pozri na Clarissu... aká *použitá* baba.“)

Vyjadroval som sa príšerne knižne, až som mal chuť vyjsť s tým na verejnosť, hoci som vedel, že je to spoločensky neprijateľné. Obzvlášť sa mi páčilo prídavné meno *knižný*,

ktoré, ako som zistil, iní ľudia používali asi tak často ako *šuster, junák* alebo *árešt*.

V ten konkrétny deň som sa rozhodol pozrieť si niekoľko obľúbených autorov, aby som zistil, či sa z predaja knižnice čerstvo zosnulej osoby neobjavili nejaké neštandardné vydania. Prezeral som si chrbty kníh od svojho obľúbenca (nebudem ho menovať pre prípad, že by jedného dňa stratil môj záujem), keď som zbadal záblesk červenej. Bol to diár viazaný v hustej bavlnenej tkanine, aký radi používajú moji známi, ktorí stále cítia potrebu zapisovať si niečo v neelektronickej podobe.

O človeku veľa prezradia stránky zápisníka, na ktoré sa rozhodne písať. Ja sám, zvyknutý na zošity s úzkymi riadkami, som nemal talent na kreslenie a pri mojom mikroskopickom škrabopise sa mi široké riadky zdali zbytočne priestranné. Prázdne strany boli zvyčajne najobľúbenejšie – mal som iba jedného priateľa, Thibauda, ktorý používal štvorcový papier. Teda aspoň dovtedy, kým mu výchovní poradcovia nezhabali zošity ako dôkaz, že plánoval zabiť nášho učiteľa dejepisu. (Toto je pravdivý príbeh.)

Na chrbte tohto konkrétneho zápisníka nebol žiadny nápis – musel som ho vytiahnuť z police a pozrieť sa na titulnú stranu prelepenú kúskom lepiacej pásky, na ktorej bolo čiernou fixkou napísané: ODVÁŽIŠ SA? Otvoril som ho a na prvej strane si prečítal poznámku.

Nechávam ti tu pár záchytných bodov.

Ak ich chceš poznať, obráť list.

Ak nie, prosím, vlož zápisník späť na policu.

Bol to dievčenský rukopis. To som okamžite rozoznal.
Také krásne ozdobné, trochu šikmé písmo.

V každom prípade som neodolal a obrátil list.

Tak ideme na to.

1. Začnime francúzskym pianizmom.

*Naozaj neviem, čo to je, ale myslím,
že po ňom len tak niekto nesiahne.*

Charles Timbrell je tvoj človek.

88/7/2

88/4/8

*Neobráť list, kým nevyplníš volné miesta
(ale, prosím, sem nič nepíš).*

Priznám sa, že som nikdy nepočul o francúzskom pianizme, hoci keby sa ma nejaký človek na ulici (samozrejme, v cylindri) spýtal, či si myslím, že sú Francúzi od prírody pianisti, nepochybne by som mu dal kladnú odpoveď.

Keďže som sa v uličkách medzi regálmi Strandu vyznal lepšie než v domácnostiach svojich rodičov, presne som vedel, kam mám zamieriť – do oddelenia hudobnej literatúry. Dokonca sa mi zdalo hanebné, že mi prezradila meno autora. Vari si myslela, že som slaboduchý mamľas, *zadubenec*? Chcel som získať trochu dôvery, skôr než som si ju zaslúžil.

Knihu som našiel celkom ľahko – teda ľahko pre niekoho, komu nechýba štrnásť minút – a bola presne taká, ako som si ju predstavoval, teda ako kniha, ktorá leží na polici celé roky. Vydavateľ sa ani neunúval dať na obálku nejaký obrázok. Iba tam stálo *Francúzsky pianizmus: Historická perspektíva, Charles Timbrell* a ďalej (na novom riadku) *Predslov: Gaby Casadesusová*.

Usúdil som, že čísla v tom zápisníku sú dátumy – rok 1988 musel byť pre francúzsky pianizmus prelomový –, ale nevedel som nájsť nijakú zmienku o roku 1988... ani o roku 1888... či 1788... ba napokon ani o ďalšom osemdesiatom ôsmom roku žiadneho iného storočia. Bol som zmätený... pokým som si neuvedomil, že pisateľka sa uchýlila k prastarej knižnej šifre – *strana/riadok/slovo*. Nalistoval som osemdesiatu ôsmu stranu a pozrel na druhé slovo v siedmom riadku a potom ôsme slovo v štvrtom riadku.

Chceš sa

Čo mám chcieť? Musím to zistiť. Vyplnil som prázdne miesta (samozrejme, v duchu, berúc ohľad na to, aby miesta v zápisníku zostali panensky čisté, ako žiadala) a obrátil som stránku.

Fajn. Žiadne podvádžanie.

*Čo tá na obale tej knihy zarazilo
(okrem toho, že jej chýba obrázok)?*

Zamysli sa nad tým a potom obráť list.

Dobre, tak to bolo ľahké. Nepáčilo sa mi, že použili spojenie historická perspektíva.

Obrátil som list.

*Ak ťa zarazilo spojenie historická perspektíva,
prosím, pokračuj.*

Ak nie, prosím ťa, vráť knihu na policu.

Znovu som obrátil list.

2. Tučná šlapka na maturitnom plese

64/4/9

119/3/8

Tentoraz bez mena autora.

To mi veľmi nepomohlo.

Vzal som si *Francúzsky pianizmus* so sebou (akosi sme sa zblížili, nemohol som tú knihu len tak opustiť) a šiel som k informačnému pultu. Za pultom sedel chlapík, ktorý vyzeral, ako keby mu všetka energia skĺzla do kokakoly s nulovým obsahom cukru.

„Hľadám *Tučnú šlapku na maturitnom plese*,“ vyhlásil som.

Nereagoval.

„Je to kniha,“ vysvetlil som. „Nie osoba.“

Nič. Ani slovo.

„Môžete mi aspoň zistiť meno autora?“

Pozrel na počítač, akoby dúfal, že mu to prezradí bez toho, aby sa dotkol klávesnice.

„Nemáte v ušiach nejaké neviditeľné slúchadlá?“ spýtal som sa.

Poškrabal sa v ohybe lakťa.

„Poznáme sa?“ skúšal som. „Šikanoval som vás v škôlke a teraz si užívate sadistickú radosť z odplaty? Malý Stephen, si to ty? Naozaj? Bol som vtedy oveľa mladší a k tomu hlúpy, keď som ťa takmer utopil vo fontáne. Na svoju obranu musím povedať, že to, čo si urobil s mojím referátom o knihe, bol z tvojej strany úplne bezdôvodný akt agresie.“

Konečne nejaká odozva. Pavúk za pultom potriasol kučeravou hlavou.

„Nie?“ Tváril som sa prekvapene.

„Nemám oprávnenie prezradiť ti, kde sa nachádza *Tučná šlapka na maturitnom plese*,“ vysvetľoval. „Ani tebe, ani nikomu inému. A hoci nie som malý Stephen, mal by si sa hanbiť za to, čo si mu urobil. *Hanbiť.*“

Fajn. Tak to bude ťažšie, ako som si myslel. Pokúsil som sa načítať v mobile úvodnú stránku Amazonu, ale nikde v obchode nebol signál. Usúdil som, že *Tučná šlapka na maturitnom plese* sa nebude nachádzať medzi literatúrou faktu (kežby to tak bolo!), tak som sa presunul do oddelenia beletrie a začal prezerat regály. Ukázalo sa, že je to márne, ale spomenul som si na oddelenie literatúry pre mládež na poschodí, tak som sa tam hneď vybral. Automaticky som preskakoval chrby kníh, na ktorých nebol ani náznak ružovej. Všetky inštinkty mi našepkávali, že *Tučná šlapka na maturitnom plese* bude aspoň sčasti ružová. A, pozrimeže, keď som sa dostal k písmenu M, bola tam.

Nalistoval som strany 64 a 119 a našiel ďalšie dve slová:

so mnou

Obrátil som v zápisníku ďalší list.

Výborne.

*Teraz, keď si našiel oddelenie literatúry pre mládež,
musím sa ťa opýtať: Si tínedžer?*

*Ak áno, prosím, obráť list.
Ak nie, prosím, vráť túto knihu,
kde si ju našiel.*

Mal som šesťnásť, aj požadované pohlavie, takže som túto úlohu ľahko splnil.

Ďalšia stránka.

*3. Rozkoš z lásky medzi mužmi
(tretie vydanie!)*

66/12/5

181/18/7

Nuž, teraz nebolo pochyb, v ktorom oddelení mám tú knihu hľadať. Zamieril som k regálom s označením „Sex a sexualita“, tam, kam smerovali striedavo plaché a podozrievavé pohľady. Ja osobne som predstavu, že by som si kúpil *použitý* návod (nech už by bola moja sexualita akákoľ-

vek), považoval za trochu nevкусnú. Možno práve preto tu stáli štyri výtlaky *Rozkoše z lásky medzi mužmi* vedľa seba. Nalistoval som 66. stranu, odrátal dvanásť riadkov, piate slovo a našiel:

vyspať

Prerátal som to a potom ešte raz.

Chceš sa so mnou vyspať?

Naozaj sa so mnou chce toto záhadné dievča vyspať?

Trochu nervózne som nalistoval stranu 181.

Milovať sa mlčky je podobné ako hrať na klavíri a stláčať pritom pedál na tlmenie zvuku – fajn cvičenie, ale ochudobňujete sa o nádherný zážitok z krásnej melódie.

Nikdy by mi nenapadlo, že mi jediná veta tak náhle znechutí milovanie a hru na klavíri. A stalo sa.

Našťastie, tento text nesprevádzala žiadna ilustrácia. Našiel som ďalšie slovo:

hrať

Z toho vychádzalo *Chceš sa so mnou vyspať, hrať.*

To nesedelo. Tá veta nedávala zmysel.

Znovu som skontroloval stránku v zápisníku a odolal pokušeniu ju preskočiť. Až pri podrobnejšom skúmaní dievčenského písma som si uvedomil, že som si zmyšľil čísla, päťku za šesťku. Pri prvom slove teda išlo o stranu 56, a nie 66 (juniorská verzia diablovho čísla), ktorú som hľadal.

za

S nasledujúcim slovom *hrať* to dávalo zmysel.

Chceš sa so mnou zahrať...

„Dash?“

Obrátil som sa a zbadal Priyu, spolužiačku zo školy, niečo medzi známou a kamarátkou – takže *známarátku*, keby taký výraz existoval. Priatelila sa s mojou bývalou, Sofiou, ktorá bola teraz v Španielsku. (Nie kvôli mne.) Na Priyi nebolo nič také, čo by ma zaujalo, hoci, aby som bol úprimný, ani som sa nepokúšal spoznať ju.

„Ahoj, Priya,“ pozdravil som.

Zrak jej padol na knihy, ktoré som držal – červený zápisník, *Francúzsky pianizmus*, *Tučná šlapka na maturitnom plese* a *Rozkoš z lásky medzi mužmi* (tretie vydanie), práve otvorenú na stránke s kresbou dvoch mužov, ktorí robili niečo, o čom som dosiaľ ani netušil, že je možné.

Po zhodnotení situácie som usúdil, že by bolo na mieste vysvetliť jej to.

„To všetko mám na seminárku,“ vyslovil som s predstieranou istotou intelektuála. „O francúzskom pianizme a jeho vplyvoch. Bola by si prekvapená, aké ďalekosiahle následky má francúzsky pianizmus.“

Priya vyzerala, akoby sama seba preklínala za to, že ma oslovila.

„Zostávaš tu na sviatky?“ opýtala sa.

Keby som priznal, že áno, možno by sa vytasila s pozvaním na nejaký večierok s vianočným punčom alebo na hromadnú výpravu do kina na film *Ako babku prešli sane táhané sobmi*, v ktorom čierny komik hrá všetky postavy až na úlohu sosej lane, o ktorej priazeň sa bude Rudolf uchádzať. Keďže som nikdy nedokázal odmietnuť pozvanie, stal som sa vyznávačom preventívnej akcie – inými slovami, klamal

som hneď od začiatku, aby som sa vďaka tomu mohol ne-
skôr vyhovoriť.

„Zajtra odlietam do Švédska,“ odvetil som.

„Do Švédska?“

Nemal som (a dodnes nemám) švédske črty, takže sviat-
ky u príbuzných neprichádzali do úvahy. A tak som namiesto
vysvetlenia iba dodal: „Páči sa mi tráviť december vo
Švédsku. Dni sú krátke... noci dlhé... a všade prevláda se-
verský dizajn bez zbytočných príkras.“

Priya prikývla. „Znie to zábavne.“

Nastalo trápne ticho. Vedel som, že podľa nepísaných
pravidiel konverzácie som teraz na rade ja. Vedel som však
aj to, že ak sa nebudem držať týchto pravidiel, Priya odíde.
A presne po tom som túžil.

Po tridsiatich sekundách to už nevydržala.

„Tak fajn, už musím ísť,“ vyhlásila.

„Veselú chanuku,“ lúčil som sa. Vždy som ľuďom rád
niečo želal k inému sviatku, len aby som mohol pozorovať
ich reakcie.

Priya to zobrala s nadhľadom. „Uži si Švédsko,“ odvetila.
A bola preč.

Poprekladal som si knihy tak, aby bol navrchu červený
zápisník. Obrátil som nasledujúci list.

*Skutočnosť, že si ochotný stáť uprostred Strandu
s Rozkošou z lásky medzi mužmi,
pre nás veští priaznivú budúcnosť.*